

Petrovo vyznání (Matouš 16, 13-16)

Pastor: Wonhee Lee (Korejská církev „Jedno srdce“, Praha)

Minulý týden jsme prožili Velikonoce, svátek Vzkříšení. Vzkříšení je pro nás křesťany, kteří vyznáváme Ježíše Krista jako Pána, velmi důležité. To proto, že kdyby nebylo Vzkříšení, „pak je celá naše zvěst klamná“ (1. Korintským 15, 14)

Klíčovým bodem textu je tentokrát nikoli Ježíšovo utrpení a vzkříšení, ale příběh, který mu předchází. Dnešní úryvek Písma je velmi známý, vypovídá o Petrově vyznání. Můžeme říct, že se jedná o největší vyznání v historii křesťanství. Ale já bych toto vyznání chtěl nazvat nedokonalým. Proč? Podívejme se na Petrovo chování, které následovalo po jeho vyznání. Po tomto vyznání sice Ježíš Petra chválí, ale také je přísně pokárán, že nemá na mysli věci Boží, nýbrž lidské (dokonce ho Ježíš nazve satanem...). A poté, jak dobře víme, Petr Ježíše třikrát zapře, navzdory varování, které od Ježíše slyší při Poslední večeři. Mnoho lidí vyznává ústy. Když se modlíme a chválíme, říkáme, že Kristus je Pán a Syn živého Boha. Ale jen Hospodin ví, zda to pouze ústy vyznáváme, nebo zda tomu opravdu věříme.

Ježíš po svém vzkříšení hned nevstoupil do Nebe, ale asi 40 dní ještě pobýval na této Zemi. Zdalipak víte, co Ježíš udělal, když se po svém vzkříšení zjevil učedníkům? Ukazuje to text o tom, jak se Pán zjevil Petrovi. (Jan 21, 15-17)

Nemyslím si, že v tomto úryvku Petr odpověděl na Ježíšovu otázku moc nahlas. To předtím, v Matoušově evangeliu, bylo jeho vyznání nejspíš hlasitější. Ale když se ho Ježíš dokonce třikrát ptá, nezní to trochu, jako by odpovídal čím dál tišším hlasem? „Ano, Pane, ty víš...“ „Pane, ty víš... Pane, ty víš...“ Proč? To kvůli tomu, čím se provinil. Protože pocítil lítost nad svou minulostí, protože si uvědomil tíhu cesty, po které bude muset jít, tíhu kříže, který na sebe bude muset vzít. Když se Ježíš Petra ptá: „Miluješ mě?“, není to výtka. Tváří v tvář Ježíšově otázce si Petr uvědomil, co je to „milost“. Když se Petr znovu setkal se vzkříšeným Ježíšem, uvědomil si, že Ježíš není jen jejich Mistr, ani Kristus, kterého ústy vyznali. Uvědomil si, že Ježíš je Syn Živého Boha, Bůh sám, který zachránil lidstvo. Petr, který dříve před křížem utekl, se teď v síle Boží milosti, v síle druhé šance, stal mužem, který běžel kříži naproti. Podle jednoho z prvních církevních otců, Origena (185-254 po Kr.), Petr byl ukřižován hlavou dolů, protože řekl, že není hoden zemřít stejným způsobem jako Kristus. Důležitější než krásné fráze je žít v souladu s tím, co říkám.

Na otázku „Kdo je Ježíš?“ mnoho lidí odpovídá takto: „Člověk, který učinil velké věci, člověk, který udělal hodně dobrých skutků, jeden ze čtyř světových proroků, vůdce Izraelského lidu“, a tak dále.

Už je to 5 let, co jsem přišel do Čech a začal práci v korejském sboru. A je to přes rok, co jsme začali využívat prostory českého sboru. Máme mnoho společného, přesto se Česko a Korea z pohledu kultury i mentality v mnohém liší. Nezbyvá mi tolik času, abych mohl popsat všechny rozdíly ve vedení bohoslužeb, atmosféře a tak dále, ale rozdílů mezi českým a korejským sborem je mnoho. Ale přestože se v těchto věcech trochu lišíme, ve skutečnosti na tom vůbec nezáleží. V mnoha věcech se můžeme lišit, ale pokud jsme opravdu církví, jejíž Hlavou je Kristus, jednu věc musíme mít společnou. A tím je právě vyznání o Ježíši. Vyznání, že Ježíš skutečně vstal z mrtvých a že Ježíš Kristus je náš Spasitel.

Uběhl první týden od Velikonoc. A Pán se tentokrát neobrací na Petra, ale na nás: „Za koho mě pokládáš ty?“ A nezáleží, zda jsme jako Petr až doteď vyznávali Ježíše pouze ústy a nežili podle toho. Vzkříšený Pán se ptá znovu, jeho otázka je tentokrát změkčena milostí, plná něhy: „Miluješ mě?“ Co odpovíme? A budeme tentokrát schopni žít podle toho, co odpovíme? Přál bych nám všem život, který na tuto otázku sebevědomě odpovídá, život, který je v souladu s naší odpovědí na Ježíšovu otázku.

Bylo to první nedělní shromáždění křesťanského sboru. První shromáždění církve vypadá jako shromáždění zoufalců. Za dveřmi ze strachu zavřenými. Jako shromáždění pozůstalých. Jsou jako hlouček příbuzných, které drží pohromadě jen vzpomínání na společného zesnulého. Byl tak významný, ten jejich mrtvý. Dokud na něj budou vzpomínat, padne něco z jeho velikosti i na ně? A proto ty zavřené dveře - protože se tak strašně bojí, aby dovnitř nevtrhl svět a neřekl jim, že ten jejich drahý zesnulý byl úplně bezvýznamný.

Přeháním? Ale vždyť i dnes právě tak některá církevní shromáždění mohou vypadat! Pouhé vzpomínání na minulost. Strach z budoucnosti. Strach z bezvýznamnosti.

A tohle je poselství evangelia: do shromáždění zoufalců přichází živý Kristus. Ten, který měl být mrtvý, je živější, skutečnější, než ti, kteří mysleli, že žijí, ale pro svůj strach jsou jako mrtví. Ukazuje jim své otevřené rány, protože podle nich ho poznají. Ukazuje jim své otevřené rány, protože tyhle rány nevedou ke smrti, ale k životu. Zranění z lásky. A z těch otevřených ran na ně dýchne jeho dech, jeho Duch, Duch života.

Čtu ten příběh symbolicky. Tak i dnes, kdekoli se shromáždí církev, hlouček pozůstalých, hlouček zoufalců, tam přichází živý Kristus a vane dech života. Nebo ne? Když zazní evangelium, když se setkáváme v lásce a odpuštění, když jsme ujistěni o Boží milosti, Božím přijetí při křtu a večeři Páně, vane i tady Kristův dech života? Není v tom nic mechanického, automatického. Ta slova a úkony mohou být také prázdné, naše srdce zatuhlá, nic se nestane... Jako by učedníci zavření se svým strachem za dveřmi neviděli, kdo stojí uprostřed nich, jako by neslyšeli, co jim říká. Je to možné? Může se to stát i nám? Možné to je. Janovo evangelium vypráví, že další neděli byli opět učedníci schováni za zavřenými dveřmi a opět mezi ně přišel Vzkříšený. Kolikrát musí přijít, kolikrát promluvit, než uslyšíme, pochopíme, uvěříme?

„Pokoj vám – jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás.“ Jedním dechem dává Kristus pokoj a poslání. Zdá se, že obojí spolu úzce souvisí. Pokoj a poslání. Pokoj vám – už nemusíte tápat, bloudit, už máte poslání. Už víte, kam jít a proč. Anebo to může být: pokoj vám, věřte v něj, opřete se o něj, abyste své poslání unesli.

Jaké my máme poslání? Poslání neboli mise, misie. Ježíš říká: „Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás.“ Naše poslání je jeho (prodlouženým) posláním. Jdeme společně. Směřujeme k témuž. Vzkříšený Kristus pokračuje ve svém poslání spolu se svými. Život nespoutaný smrtí se projevuje (především) odpouštěním anebo zadržováním hříchů. Svědectvím o Kristově vzkříšení je odpouštění. To je naše poslání. Velkorysá milost. Kde ji dnes ve světě potkáme?

Odpouštět. O tom slýcháme v kostele často. Ale co to podivné „zadržovat“ hříchů? Znamená to neodpustit? A znamená neodpustit totéž co zatratit? Ale Ježíš přesněji mluví o zadržování hříchů. Naše poslání je pokračováním jeho mise. A u něho vidíme velkorysou milost vůči slabým a kritická slova vůči lidské aroganci. A mně se vybavují situace, kdy rychlé a snadné odpuštění nepřináší pokoj. Někdy jako by bylo třeba jít nejprve hlouběji do rány, která bolí. Hřích se musí vyjevit, odhalit, přiznat. Ten, kdo se provinil, si ho musí připsat, přivlastnit, aby ho mohl být zbaven. Mám dojem, že zadržet hříchů není neodpustit, není odsuzovat, není zatracovat, není otočit se zády, ale spolupracovat, podílet se na procesu smíření, zápasit o skutečné odpuštění. V tomto smyslu může „zadržování hříchů“ patřit k cestě spasení. Neboť – jak praví evangelium: „Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil svět, ale aby byl spasen svět skrze něho.“ (J 3,18)

Amen.